

1

Had ik maar een vriendje. Hing hij maar aan een hanger in mijn kleerkast. Dan zou ik hem tevoorschijn kunnen halen wanneer ik maar wilde, en hij zou me aankijken zoals jongens in films dat doen, alsof ik mooi ben. Hij zou niet veel zeggen, maar zwaar ademend zijn leren jack uittrekken en zijn riem losmaken. Hij zou een witte spijkerbroek aanhebben en het zou zo'n stuk zijn dat ik bijna flauwviel. Hij zou mij ook uitkleden en dan zou hij fluisteren: 'Tessa, ik hou van je. Ik hou verdomme echt van je. Wat ben je mooi.' Dat is precies wat hij zou zeggen terwijl hij me uitkleedde.

Ik ga rechtop zitten en doe het lampje bij mijn bed aan. Ik heb wel een pen bij de hand, maar geen papier, dus schrijf ik op de muur achter me: *Ik wil het gewicht van een jongen boven op me voelen*. Dan ga ik weer liggen en kijk naar de lucht. Die heeft een rare kleur gekregen: rood en donkergrijs tegelijk, alsof de dag leegbloedt.

Ik ruik worstjes. Op zaterdagavond eten we altijd worstjes. En puree, kool en jus met uien. Pap heeft zijn lot gekocht, Cal heeft de nummers gekozen en ze gaan samen met een dienblad op schoot bij de tv zitten eten. Ze kijken eerst naar *The X Factor*, dan naar *Who Wants to be a Millionaire*?. Daarna gaat Cal in bad en naar bed en pap blijft bier drinken en roken tot het laat genoeg is om naar bed te gaan.

Hij is eerder vanmiddag bij me geweest. Hij liep naar

het raam en deed de gordijnen open. 'Moet je zien!' zei hij toen het licht de kamer binnenstroomde. Daar waren de middag, de boomtoppen en de lucht. Hij stond in silhouet afgetekend tegen het raam, met zijn handen in zijn zij. Hij leek net een Power Ranger.

'Hoe kan ik je nou helpen als je er niet over wilt praten?' zei hij en hij liep naar het bed en ging op de rand zitten. Ik hield mijn adem in. Als je maar lang genoeg volhoudt, zie je witte lichtjes voor je ogen dansen. Hij aaide me over mijn haar en masseerde mijn hoofdhuid zacht met zijn vingers.

'Ademhalen, Tessa,' fluisterde hij.

In plaats daarvan griste ik mijn hoed van het nachtkastje en trok hem tot over mijn ogen. Toen ging pap weg.

Nu is hij beneden worstjes aan het bakken. Ik hoor het sissen van het vet en het klotsen van de jus in de pan. Ik weet niet of het wel normaal is dat ik dat hierboven allemaal kan horen, maar ik kijk nergens meer van op. Nu hoor ik Cal, die mosterd heeft gehaald, zijn jas openritsen. Tien minuten geleden kreeg hij een pond en de waarschuwing: 'Niet met enge mensen praten.' Toen hij weg was, ging pap op het stoepje achter het huis een sigaret staan roken. Ik hoorde het fluisteren van de bladeren die op het gras rond zijn voeten vielen. De invasie van de herfst.

'Hang je jas op en ga vragen of Tess iets wil hebben,' zegt pap. 'We hebben bramen zat. Zorg dat ze er zin in krijgt.'

Cal heeft zijn sportschoenen aan. De lucht in de zolen zucht als hij de traptreden op springt en de kamer in loopt. Ik doe of ik slaap, waar hij zich niets van aantrekt. Hij buigt zich gewoon over me heen en fluistert: 'Voor mijn part zeg je nooit meer iets tegen me.' Ik doe mijn ene oog open en zie zijn twee blauwe ogen. 'Ik wist wel dat je deed

alsof,' zegt hij en hij grijnst breed en aandoenlijk. 'Pap vraagt of je bramen wilt?'

'Nee.'

'Wat moet ik dan tegen hem zeggen?'

'Zeg maar dat ik een jong olifantje wil.'

Hij lacht. 'Ik zal je missen,' zegt hij en hij laat me achter met de deur open en de tocht van de trap.

2

Zoey klopt niet eens aan, ze komt gewoon binnen en ploft op het voeteneind van het bed. Ze kijkt me bevreemd aan, alsof ze me hier niet had verwacht.

‘Waar ben je mee bezig?’ vraagt ze.

‘Hoezo?’

‘Kom je helemaal niet meer beneden?’

‘Heeft mijn vader je gebeld?’

‘Heb je pijn?’

‘Nee.’

Ze werpt me een wantrouwende blik toe, staat op en doet haar jas uit. Ze heeft een ultrakort jurkje aan, net zo rood als de handtas die ze op mijn vloer heeft laten vallen.

‘Ga je uit?’ vraag ik. ‘Heb je een afspraakje?’

Ze schokschoudert, loopt naar het raam en kijkt naar de tuin beneden. Ze tekent met haar vinger een cirkeltje op het glas en zegt dan: ‘Misschien moet je proberen in God te geloven.’

‘Vind je?’

‘Ja, wij allemaal misschien wel. De hele mensheid.’

‘Ik dacht het niet. Volgens mij is Hij dood.’

Ze draait zich om en kijkt me aan. Haar gezicht is zo bleek als de winter. Achter haar schouder knippert een vliegtuig zich een weg door de lucht.

‘Wat heb je daar op de muur geschreven?’ vraagt ze.

Ik weet niet waarom ik het haar laat lezen. Omdat ik wil dat er iets gebeurt, denk ik. Het staat er in zwarte

inkt. Nu Zoey ernaar kijkt, kronkelen de letters als spinnen. Ze leest het telkens opnieuw. Ik baal ervan als ze zo'n medelijden met me heeft.

'Het is niet bepaald Disneyland, hè?' zegt ze heel zacht.

'Had ik dat dan gezegd?'

'Ik dacht dat dat het idee was.'

'Niet het mijne.'

'Volgens mij verwacht je vader dat je om een pony vraagt, niet om een vriendje.'

Het geluid van ons gelach is verbijsterend. Ik vind het fantastisch, al doet het pijn. Met Zoey lachen is absoluut een van de dingen waar ik het meest van hou, want ik weet dat we allebei dezelfde stomme dingen voor ons zien. Ze hoeft maar te zeggen: 'Misschien is een hengstenfokkerij de oplossing,' of we zijn allebei hysterisch.

'Huil je nou?' vraagt Zoey.

Ik weet het niet. Het zou kunnen. Ik klink net als zo'n vrouw op tv van wie de hele familie is uitgeroeid. Ik klink als een beest dat zijn eigen poot eraf knaagt. Alles overspoelt me tegelijk: dat mijn vingers maar botjes zijn en dat mijn huid vrijwel doorschijnend is, bijvoorbeeld. In mijn linkerlong voel ik de cellen die zich vermenigvuldigen en zich opstapelen als as die langzaam een urn vult. Nog even en ik kan niet meer ademen.

'Je mag best bang zijn, hoor,' zegt Zoey.

'Niet waar.'

'Natuurlijk wel. Je mag voelen wat je wilt.'

'Stel je voor, Zoey, de hele tijd doodsbang zijn.'

'Ik kan het me voorstellen.'

Maar dat kan ze niet. Hoe zou ze het moeten kunnen, terwijl ze haar hele leven nog voor zich heeft? Ik verstop me weer onder mijn hoed, even maar, omdat ik het ademen zal missen. En praten. En ramen. Taart ga ik missen. En vissen. Ik hou van vissen. Ik hou van die bekjes die maar open, dicht, open en dicht gaan.

En je mag niets meenemen naar de plek waar ik heen ga.

Zoey kijkt hoe ik mijn ogen afveeg met een hoekje van het dekbed.

‘Doe met me mee,’ zeg ik.

Ze kijkt verbaasd. ‘Waarmee?’

‘Er liggen overal papiertjes. Ik zal er een echte lijst van maken en dan kun jij zorgen dat ik het doe.’

‘Wat? Wat je op de muur hebt geschreven?’

‘Er zijn meer dingen, maar dat van die jongen eerst. Jij hebt al ik weet niet hoe vaak seks gehad, Zoey, en ik ben zelfs nog nooit gekust.’

Ik zie mijn woorden tot haar doordringen. Ze bezinken ergens in de diepte.

‘Niet zó vaak,’ zegt ze uiteindelijk.

‘Zoey, alsjeblieft. Zelfs al smeed ik je om het niet te doen, zelfs al doe ik vreselijk tegen je, je moet zorgen dat ik het doe. Ik heb een lange lijst van dingen die ik nog wil doen.’

‘Goed,’ zegt ze luchtig, alsof ik haar alleen maar heb gevraagd vaker bij me langs te komen.

‘Echt?’

‘Ik zeg het toch?’

Ik vraag me af of ze wel weet waar ze aan begint.

Ik ga rechtop zitten en zie haar achter in mijn kleerkast rommelen. Ik denk dat ze een plan heeft. Dat is het goede van Zoey. Alleen kan ze maar beter opschieten, want ik begin aan dingen als worteltjes te denken. En lucht. En eenden. En perenbomen. Fluweel en zijde. Meren. Ik zal het ijs missen. En de bank. En de woonkamer. En hoe dol Cal op goocheltrucs is. En witte dingen: melk, sneeuw, zwanen.

Zoey diept de wikkellijurk uit de kast op die pap vorige maand voor me heeft gekocht. Het kaartje hangt er nog aan.

'Ik trek dit wel aan,' zegt ze. 'Jij mag mijn jurk aan.' Ze begint haar jurk open te knopen.

'Ga je met me uit?'

'Tess, het is zaterdagavond. Ooit van gehoord?'

Natuurlijk. Natuurlijk wel.

Ik heb in geen uren rechtop gestaan. Het geeft me een vreemd gevoel, een beetje leeg en etherisch. Zoey, die in haar ondergoed staat, helpt me in de rode jurk. Hij ruikt naar haar. De stof is zacht en plakt aan mijn huid.

'Waarom wil je dat ik jouw jurk aantrek?'

'Soms is het goed om je iemand anders te voelen.'

'Zo iemand als jij?'

Ze denkt erover na. 'Misschien,' zegt ze. 'Misschien zo iemand als ik.'

Ik kijk in de spiegel en het is echt fantastisch hoe anders ik eruitzie: grootogig en gevaarlijk. Het is opwindend, alsof alles mogelijk is. Zelfs mijn haar ziet er goed uit, niet alsof het moet groeien, maar alsof het dramatisch geschoren is. We kijken zij aan zij naar onszelf en dan loodst ze me van de spiegel naar het bed. Ze pakt mijn mandje met make-upspullen van de toilettafel en komt naast me zitten. Ik kijk naar haar gezicht terwijl ze foundation aan haar vinger smeert en op mijn wangen klopt. Ze is heel bleek en heel blond en haar acne maakt dat ze er woest uitziet. Ik heb nog nooit van mijn leven een puistje gehad. Het is een kwestie van boffen.

Ze omlijnt mijn lippen en kleurt ze met lippenstift in. Ze pakt een mascararoller en zegt dat ik haar recht aan moet kijken. Ik probeer me voor te stellen hoe het zou zijn om net zo te zijn als zij. Ik probeer het vaak, maar ik kan er niet echt goed bij. Wanneer ze me weer voor de spiegel laat staan, glitter ik. Een beetje zoals zij.

'Waar wil je heen?' vraagt ze.

Er is van alles. Het café. Een disco. Een feest. Ik wil naar een grote, donkere zaal waar je je bijna niet kunt be-

wegen van de tegen elkaar aan schurkende lijven. Ik wil duizend ongelooflijk harde nummers horen. Ik wil zo snel dansen dat mijn haar lang genoeg wordt om op te gaan staan. Ik wil dat mijn stem boven het dreunen van de bas uit dondert. Ik wil het zo warm krijgen dat ik ijsblokjes tussen mijn kiezen moet vermalen.

‘Laten we gaan dansen,’ zeg ik. ‘Laten we een paar jongens zoeken om mee te vrijen.’

‘Oké.’ Zoey raapt haar tas op en neemt me mee de slaapkamer uit.

Pap komt uit de woonkamer en loopt half de trap op. Hij doet alsof hij van de wc komt en verbaasd is ons te zien.

‘Je bent op!’ zegt hij. ‘Een wonder!’ Hij geeft Zoey een onwillig knikje ten teken van respect. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

Zoey glimlacht met neergeslagen ogen. ‘Ze moest gewoon iets in het vooruitzicht hebben.’

‘Wat dan?’

Ik zet een hand in mijn zij en kijk hem recht aan. ‘Zoey gaat met me paaldansen.’

‘Ha, ha,’ zegt hij.

‘Nee, echt.’

Hij schudt zijn hoofd en wrijft in kringetjes over zijn buik. Ik heb medelijden met hem omdat hij zich geen raad weet.

‘Goed dan,’ zeg ik. ‘We gaan stappen.’

Hij kijkt op zijn horloge alsof dat hem iets nieuws te vertellen heeft.

‘Ik zorg wel voor haar,’ zegt Zoey. Ze klinkt zo lief en zorgzaam dat ik haar bijna geloof.

‘Nee,’ zegt pap. ‘Ze heeft rust nodig. In die disco’s is het rokerig en lawaaiig.’

‘Als ze moet rusten, waarom hebt u me dan gebeld?’

‘Ik wilde dat je met haar zou praten, niet dat je haar mee zou nemen!’

'Wees maar niet bang,' zegt ze met een lachje. 'Ik breng haar wel terug, hoor.'

Ik voel al mijn blijdschap wegebben, want ik weet dat pap gelijk heeft. Als ik de stad in ga, moet ik daarna een week slapen. Als ik te veel energie verbruik, moet ik het achteraf altijd bezuren.

'Het is wel goed,' zeg ik. 'Het kan wel.'

Zoey pakt mijn arm en trekt me achter zich aan de trap af. 'Ik heb de auto van mijn moeder,' zegt ze. 'Ik breng haar om drie uur thuis.'

Nee, zegt mijn vader, dat is te laat, ze moet om twaalf uur thuis zijn. Hij zegt het een paar keer terwijl Zoey mijn jas uit de gangkast pakt. Als we bij de voordeur zijn, roep ik dag, maar hij zegt niets terug. Zoey trekt de deur achter ons dicht.

'Twaalf uur is ook goed,' zeg ik.

Ze gaat tegenover me op het stoepje staan. 'Hoor eens, meid, als je dit goed wilt doen, zul je moeten leren je niet aan de regels te houden.'

'Ik vind het niet erg om om twaalf uur thuis te zijn. Anders maakt hij zich maar ongerust.'

'Laat hem toch, wat maakt het uit? Voor iemand zoals jij zijn er toch geen akelige gevolgen!'

Zo had ik het nog nooit bekeken.

3

Natuurlijk komen we de disco in. Op zaterdagavond zijn er nooit genoeg meiden en Zoey heeft een fantastisch lijf. De portiers wenken ons kwijlend naar het begin van de rij. Zoey heupwiegt voor ze als we naar binnen gaan en hun ogen volgen ons door de gang tot aan de garderobe. 'Fijne avond, dames!' roepen ze ons na. We hoeven geen entree te betalen. We hebben het absoluut voor het zeggen.

We geven onze jassen af, lopen naar de bar en nemen allebei een cola. Zoey schenkt rum in haar glas uit de heupflacon in haar tas. Dat doen alle studenten, zegt ze, omdat het uitgaan er minder duur van wordt. Niet drinken is een regel waar ik me wel aan ga houden, want drinken doet me aan de bestraling denken. Ik ben een keer tussen twee behandelingen door toeterzat geworden van allerlei dingen uit paps huisbar en nu is het in mijn hoofd onlosmakelijk met elkaar verbonden: alcohol en de smaak van volledige bestraling van je lichaam.

We leunen op de bar en kijken om ons heen. De zaal is al tjokvol en op de dansvloer krielen de lijven. Lichtbundels jagen elkaar achterna over borsten, konten en het plafond.

'Ik heb trouwens condooms bij me,' zegt Zoey. 'Mocht je ze nodig hebben, ze zitten in mijn tas.' Ze legt haar hand op de mijne. 'Gaat het?'

'Ja, hoor.'